

РЕШЕНИЕ

№ 3048

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Мария Стоева

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер 17 по описа за 2023 година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС.

Образувано е по касационна жалба на Х. Т. И., чрез адв. С. И. от САК, и по касационна жалба на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) срещу решение № 6243 от 27.10.2022 г., постановено по адм. дело № 4453/2022 г. по описа на АССГ, 4 с-в, с което ГДИН е осъдена да заплати на ищеца Х. Т. И. сумата от 500 лв., ведно със законната лихва от 27.09.2019 г., на основание чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от нарушение на чл. 3 ЕКПЧ и чл. 3 ЗИНЗС – унизително отнасяне и нечовешко отношение, вследствие оковаване с белезници през периодите на хоспитализация в Медицински институт (МИ) на МВР, общо 13 дни: 28.03.2019 г. – 01.04.2019 г. (5 дни), 18.06.2019 г. – 21.06.2019 г. (4 дни) и 24.09.2019 г. – 27.09.2019 г. (4 дни), както и да заплати на адв. С. И. сумата от 300 лв. за разноски, като искът е отхвърлен в останалата част над 500 лв. до 21000 лв.

Касаторът Х. Т. И. обжалва решението в частта, в която исковата му претенция е отхвърлена за разликата над 500 лв. до пълния предявен размер от 21000 лв., като прави искане същото да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Жалбоподателят счита, че първоинстанционният съд неправилно е

занижил присъденото обезщетение до размера от 500 лв. в разрез с практиката на ЕСПЧ. Поддържа, че първоинстанционното решение е необосновано относно размера на обезщетението, като не е извършен сравнителен анализ на релевантната практика на ЕСПЧ, както и въобще липсват мотиви как е определен размерът на обезщетението. Според касатора обжалваното решение е постановено в нарушение на материалния закон относно нормата за справедливост. В нарушение на чл. 284, ал. 2 ЗИНЗС не е отчетено кумулативното въздействие на извършените системни нарушения, не е отчетено и физическото състояние на ищеца. Отделно от горното, с доклада по делото не са дадени указания как следва да се докаже интензитетът на вредите, а съдът е бил длъжен да събере служебно доказателства в тази връзка. Жалбоподателят счита, че участието на прокуратурата на РБ в настоящото дело нарушава принципа на равенство на страните в процеса, а така и правото на ищеца на справедлив процес. По изложените съображения се прави искане за отмяна на първоинстанционното решение като неправилно в неговата отхвърлителна част и постановяване на друго такова, с което да се уважи предявеният иск в претендирания размер, ведно с дължимото мораторно обезщетение за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, считано от 27.09.2019 г.

Касаторът ГДИН посочва, че постановеното решение, в частта му, с която е осъден да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди в размер на 500 лв., е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и необосновано в осъдителната му част. Поддържа, че съдът неправилно е приел наличие на нарушение на чл. 3 ЗИНЗС – необоснована употреба на помощни средства по време на престоя на ищеца във външно болнично заведение, с което е нарушил материалния закон. Сочи, че неправилно е прието, че липсва разпореждане относно вида на помощните средства, каквото ръкописно е добавено върху самата заповед, като се добавя при подписване след запознаване с досието на лишения от свобода, а отделно от това, крачни белезници са описвани като предавани и приемани, защото представляват част от оборудването на поста. Взема становище, че фактичката обстановка е интерпретирана неправилно от съда, поради което са неправилни и правните изводи за наличието на нарушение по чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС. В тази връзка касаторът сочи, че съдът е допуснал нарушения на административнопроизводствените правила, по-конкретно не е изяснен фактът дали е в действителност употреба на крачни белезници, като не е указано значението на този факт за делото, както и не са дадени указания на страните, че не сочат доказателства за релевантни обстоятелства. Отделно от горното, касаторът счита, че доказателствената тежест на ищеца за доказване тежестта на претърпените неимуществени вреди в случая не е изпълнена, поради което в нарушение на закона ответникът е осъден да заплати обезщетение, доколкото предпоставките на чл. 284 ЗИНЗС не са налице кумулативно. Поддържа, че решението е необосновано и при определяне размера на обезщетението, тъй като размерът е завишен, противоречи на чл. 52 ЗЗД и води до неоснователно обогатяване на ищеца. По изложените съображения се прави искане обжалваното решение да бъде отменено в осъдителната му част, като вместо него се постанови друго, с което предявеният иск се отхвърли изцяло или присъдените суми да бъдат намалени. Претендират се разности за юрисконсултско възнаграждение.

Депозирани са отговор на касационна жалба от Х. Т. И., в който се взема становище за неоснователност на жалбата, както и се възразява срещу присъждането

на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения развива и в молба от 23.03.2023 г.

В съдебно заседание жалбоподателят Х. И. не се явява. Представява се от адв. И., който поддържа касационната жалба, като претендира исковата претенция да бъде уважена изцяло.

ГДИН не се представява в съдебното заседание, като с молба от 17.03.2023 г. процесуалният му представител заявява, че поддържа подадената от ГДИН касационна жалба и оспорва подадената такава от Х. И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

С. градска прокуратура в съдебно заседание се представява от прокурор Д., който счита касационна жалба от Х. И. за основателна, а касационната жалба от ГДИН моли да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Административен съд София-град, Х. к.с., след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са процесуално допустими, като депозираны в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от легитимирани страни, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледани по същество, първата жалба е частично основателна, а втората – неоснователна.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с иск по чл. 284 ЗИНЗС за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 21 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 27.09.2019г., произтичащи от нарушение на чл.3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС, описани като негативни изживявания в резултат на унизително отнасяне и нечовешко отношение вследствие оковане в метални вериги през периодите на хоспитализация в Медицински институт(МИ) на МВР, общо 13 дни: 28.03.2019г.-01.04.2019г. (5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г.(4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019г.(4 дни).

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства съдът правилно е приел за установено от фактическа страна, че ищецът Х. И. изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място] и че през исковите периоди 28.03.2019г.-01.04.2019г.(5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019 г. (4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019г. (4 дни), общо 13 дни, е бил хоспитализиран в МИ на МВР [населено място]. С Експертно решение (ЕР) на ТЕЛК към Център за психично здраве- С. област от 15.09.2017г. на ищеца е определена 80% намалена работоспособност с водеща диагноза: туберкулоза на дихателните органи, потвърдена бактериологично и хистологично и с общо заболяване: инфилтративно-пневмонична туберкулоза. Инвалидността е потвърдена с ЕР от 16.08.2018г., от 16.07.2019г., 26.06.2020г. и 30.07.2021г. Приел е, че престоят на ищеца в МИ – МВР [населено място] през исковите периоди се установява от представените три броя епикризи (л. 22 - л. 24 от първоинстанционното производство), в които е посочена диагноза: хроничен вирусен хепатит С; придружаващи заболявания: фибро-кавернозна ТБК, наркотична зависимост. В епикризите обективното състояние на ищеца е определено като задоволително общо, описани са направените му медицински изследвания. Приложено е функционално изследване на дишането на ищеца, направено на

19.02.2021 г. от пулмолог-фтизиатър, със заключение: смесен вентилаторен синдром с преобладаване на обструкцията много тежка степен. От представената докладна записка вх.№ 5741/08.06.2022г. до началника на затвора С. се потвърждават трите хоспитализации на ищеца, съвпадащи с исковите периоди, като е бил обособен външен пост с денонощна охрана от двама постови надзиратели. Издадени са на основание чл. 135, ал. 4 и ал. 6 ЗИНЗС заповеди на началника на затвора №№ 233/28.03.2019г., 446/18.06.2019г. и 716/24.09.2019г. за извеждането на ищеца от затвора с определения охранителен пост. Представено е в първоинстанционното производство копие от постова книга, водена за външен пост № 27А, за периода 07.06.2016г. - 12.02.2020г., където са описани вещите, материалите и документите, които са предавани при сдаване на поста. Между вещите са описани 1 бр.ръчни и крачни белезници. Приложена е утвърдена от началника на затвора от 14.11.2018г. Инструкция за особеностите на пост №27А (външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели; Инструкция №1 от 22 март 2019г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, издадена от министъра на правосъдието и обн. в ДВ бр.27/02.04.2019 г.

Съдът е изяснил напълно фактичката обстановка по делото, събрал е допустими и относими за правилното решаване на спора доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 3 ЗИНЗС, като ги е обсъдил и анализирал в тяхната взаимна връзка и при съобразяване разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС е направил обосновани правни изводи, които се споделят от настоящата инстанция.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да са релевантни към спора.

При така установеното в първоинстанционното производство от фактическа страна касационният съдебен състав споделя изцяло обосноваването в оспореното решение правни изводи, че по делото се установява както допуснатото нарушение на забраната по чл. 3 ЗИНЗС, така и претърпените неимуществени вреди и причинната връзка между вредите и нарушението на забраната по тази разпоредба.

Съгласно чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от същия закон.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС в процесния случай, с оглед фактическите твърдения на ищеца, включва в кумулативна даденост наличие на нарушение на забраната по чл. 3 ЗИНЗС, причинени на ищеца неимуществени вреди и причинна връзка между нарушението на чл. 3 ЗИНЗС и настъпилите вредоносен резултат. Вредите се предполагат до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС оборима презумпция.

В съответствие с нормата на чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унизително отношение. Ал. 2 на същата норма предвижда, че за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или

пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

В случая предмет на разглеждане по делото е искова претенция за обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди от нечовешко и унизително отнасяне като последица от проявните форми на нарушения на чл. 3 ЗИНЗС вр. с чл.3 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) през исковия период, свързани с необоснована употреба на помощни средства през периодите на хоспитализациите му във външно болнично заведение.

Правилно е прието, че от установените факти се обуславя извод за осъществяването на нарушение на забраната за нечовешко и унизително отношение, въведена с чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС, съответна на чл. 3 КЗПЧОС.

Съобразно нормата на чл. 129, ал. 1 ЗИНЗС медицинското обслужване на лишените от свобода се осъществява в медицински центрове и специализирани болници за активно лечение, разкрити към местата за лишаване от свобода по реда на чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения. При необходимост медицинското обслужване може да се осъществява и в други лечебни заведения. Съгласно чл. 135 ЗИНЗС лишените от свобода се изпращат в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода, когато: в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода няма условия за провеждане на необходимото лечение; се налага лечение на инфекциозни заболявания; са необходими консултативни прегледи или специализирани изследвания. Изпращането на лишени от свобода за лечение в лечебни заведения извън местата за лишаване от свобода се извършва със заповед на началника на затвора по предложение на директора на специализираната болница за активно лечение на лишени от свобода или на директора на медицинския център – чл. 135, ал. 2 ЗИНЗС. При спешни случаи или за консултативни прегледи и специализирани изследвания изпращането се извършва с устно нареждане на началника на затвора.

Правилно съдът е приел, че по делото не е спорно, че в съответствие с изискванията на глава X от ЗИНЗС ищецът е здравноосигурено лице, а медицинското му обслужване през исковите периоди е осъществено във външно лечебно заведение – Медицински институт на МВР.

С Инstrukция за особеностите на пост № 27А (външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели, издадена на основание чл.304 ППЗИНЗС и утвърдена от началника на затвора [населено място] на 14.11.2018г., са уредени правилата за поддържане на временен пост за лечение на лишен от свобода във външно болнично заведение. Съгласно инструкцията смяната на постовите се извършва в коридора пред стаята, като същите се сменят поединично и в болничната стая има непрекъснато надзирател при лишения от свобода и се следи поведението му. Охраната на лишения от свобода, настанен във външно болнично заведение, задължително се осъществява от двама надзиратели, а съгласно р. II, т. 2 при настаняване на лишен от свобода във външно болнично заведение началникът на затвора разпорежда дали да бъдат поставени белезници в болничната стая за определен период, след извършване на преценка на възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на лицето. След настаняване при разпореждане на началника за поставяне на белезници, същите се поставят, без да се притягат и причиняват физическо страдание на задържаното лице. В т. 6 и т. 7 е уредено задължителното поставяне на ръчни и крачни белезници, а именно при напускане на болничната стая, както и че ръчните белезници се свалят във времето за личен тоалет, като остават крачните.

Организацията, изпълнението, контролът и отчетността, включително мерките за изолация и охрана при осъществяване на конвойната дейност в ГДИН и териториалните ѝ служби са уредени с Инstrukция № 1 от 22 март 2019г. за организацията и реда за осъществяване на конвойната дейност от служителите на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, издадена от министъра на правосъдието, обн. в ДВ бр. 27/02.04.2019г.

Твърденията в исковата молба за нарушение на чл.3 ЗИНЗС са във връзка с необоснованото използване на помощни средства – белезници, при престоя на ищеца в болничното заведение през исковите периоди за общо 13 дни.

Съдът е приложил правилно правилата за разпределение на доказателствената тежест, приемайки за доказани твърденията на ищеца, доколкото ответната страна не е ангажирала по делото доказателства за издаване на разпореждане от началника на затвора за възможността за поставяне на белезници в болничната стая след извършена в съответствие със законовите изисквания надлежна преценка на възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на лицето - т.2, р. II от Инstrukция за особеностите на пост №27А (външно болнично заведение) и произтичащите задължения на постовите надзиратели. Дори да се приеме за установено, че разпореждане за поставяне на ръчни белезници и колан е обективизирано в издадените на основание чл. 135, ал. 4 и ал. 6 ЗИНЗС заповеди на началника на затвора № № 233/28.03.2019г., 446/18.06.2019г. и 716/24.09.2019г., в същите не се съдържат мотиви за индивидуална преценка на риска на ищеца, каквато началникът на затвора е следвало да извърши, по-конкретно относно възрастта, пола, физическото и здравословно състояние и индивидуална оценка на риска на ищеца като човек с увреждания, съответно да обоснове необходимостта от използване на помощни средства при хоспитализациите в болничното заведение за исковите периоди. При тези съображения неоснователни са наведените с касационната жалба на ГДИН възражения за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на административнопроизводствените правила и необоснованост. Необоснованото поставяне на белезници през исковия период обуславя нарушаване на общата забрана на нечовешко и унизително отношение, въведена с чл.3 ЗИНЗС, съответна на чл.3 ЕКПЧ.

Както се посочи по-горе, по силата на нормата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС в случаите по ал. 1 настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Безспорно е установено и наличието на причинно-следствена връзка между настъпилите вреди и допуснатото нарушение на забраната по чл. 3 ЗИНЗС. Предвид изложеното обоснован е изводът на първоинстанционния съд за наличието в кумулативна даденост на всички елементи от фактическия състав на чл. 284, ал. 1 във връзка с чл. 3 ЗИНЗС, като не е оборена и презумпцията по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС.

По оплакванията в двете касационни жалби за необоснованост на решението по отношение на размера на обезщетението настоящият съдебен състав намира следното: Размерът на дължимото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да бъде определен от съда по справедливост в съответствие с чл. 52 ЗЗД. При определяне на паричния еквивалент на моралните вреди съдът следва да изхожда от критериите за

справедливост по смисъла на чл.52 ЗЗД, но не като абстрактно понятие, а съобразно всички установени по делото конкретни обстоятелства, касаещи начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице и при отчитане икономическия стандарт в страната към момента на увреждането. В тази връзка и настоящата инстанция приема, че следва да бъде съобразено и Решение на ЕСПЧ от 27.01.2015 г. по делото "Н. и други срещу България", съгласно което паричната компенсация като форма на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, не трябва да бъде в неразумен размер в сравнение с присъжданията за справедливо обезщетение, определени от ЕСПЧ по силата на чл. 41 от Конвенцията в подобни случаи. Като насока в това отношение могат да служат принципите, изложени от ЕСПЧ - фундаменталният характер на правото на всяко лице да не бъде подлагано на нечовешко или унижително отношение, от една страна, а от друга времето, през което лишението от свобода е бил поставен в условия на нечовешко и унижително отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС, като най-важен фактор за оценка на претърпените вреди.

В тази връзка съдът, при съобразяване конкретните обстоятелства, съставляващи проявления на допуснатото нарушение на забраната, въведена с нормата на чл. 3 ЗИНЗС – необоснована употреба спрямо ищеца на помощни средства, характера и интензитета на негативните изживявания в резултат на поставянето му в неблагоприятни условия при изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, както и установената продължителност на времето, през което ищецът е поставен в условия на нечовешко и унижително отношение – общо за 13 дни, и след като отчете икономическото състояние в страната, приема, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди в случая възлиза на 2600 лв., до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав преценява като неоснователно оплакването в касационната жалба на ГДИН за несправедлив размер на присъденото обезщетение. Доколкото касаторът Х. И. оспорва единствено размера на присъденото обезщетение, касационната жалба на последния се явява частично основателна, съответно оспореното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск е отхвърлен над сумата от 500 лв. до размера от 2600 лв., и потвърдено в останалите части.

С оглед изхода на спора на касатора Х. И. се дължат разноски, каквито са претендирани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им. На ищеца е оказана безплатна адвокатска помощ в производството, видно от представената декларация по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, инкорпорирана в молба от 12.12.2022 г. по делото, в която е посочено, че основанието за предоставяне на безплатна помощ е чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, поради което е налице предвиденото в чл. 38, ал. 2 ЗА основание за присъждане на адвокатско възнаграждение на упълномощения адвокат за осъщественото в производството процесуално представителство. По тези съображения настоящият състав приема, че на адвокат И. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в касационното производство съответно на уважената част от иска в размер от 229,98 лв., с оглед извършените действия по осъществяване на процесуално представителство, защита и съдействие

пред настоящата инстанция и разпоредбата на чл. 8, ал.1 вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ред. ДВ, бр. 88 от 2022 г.).

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС, Административен съд София-град, XXI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6243/27.10.2022 г. по адм. дело № 4453/2022 г. по описа на Административен съд София – град, 4 състав, в частта, с която е отхвърлен предявеният от Х. Т. И. против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - МП иск по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС за разликата над сумата от 500 лв. до размера от 2600 лв., и **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП да заплати на Х. Т. И., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 284, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и сумата от 2100 лева, ведно със законната лихва от 27.09.2019 г. до окончателното изплащане, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, произтичащи от нарушение на чл.3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС - унизително отнасяне и нечовешко отношение, вследствие оковане с белезници през периодите на хоспитализация в Медицински институт (МИ) на МВР, общо 13 дни: 28.03.2019г. - 01.04.2019 г. (5 дни); 18.06.2019г. – 21.06.2019г. (4 дни) и 24.09.2019г. – 27.09.2019 г. (4 дни).

ОСТАВЯ в сила решение № 6243/27.10.2022 г. по адм. дело № 4453/2022г. по описа на Административен съд София – град, 4 състав, в останалите му части.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП да заплати на адвокат С. Т. И. от Софийска адвокатска колегия, с личен номер в Единния регистър на адвокатите [ЕГН], на основание чл. 38, ал. 2 вр. чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от 229,98 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в касационното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК във връзка с чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

